

Enhed		Samlenotat til ERU til ECOFIN 11. marts 2014	
INTOKO, International Økonomi Sagsbehandler DEPTLK	1.	Rentebeskatningsdirektivet - <i>Vedtagelse</i> KOM(2008) 727 Materialet er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet i samarbejde med Skatteministeriet	-
Koordineret med			
Sagsnr. 2014-13599	2.	Den fælles bankafviklingsmekanisme (SRM) - <i>Politisk enighed</i> KOM(2013) 520 Materialet er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet	Side 2
Doknr. 206809			
Versionsnr. 1	3.	Opfølgning på G20-mødet for økonomi- og finansministre samt centralbankchefer den 22.-23. februar 2014 - <i>Orientering fra formandskabet og Kommissionen</i> KOM-dokument foreligger ikke Materialet er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet	-
Dato 25-02-2014	4.	Forberedelse af Det Europæiske Råd(DER) den 20.-21. marts 2014 – økonomiske aspekter af EU's klima- og energipolitik 2030 - <i>Udveksling af synspunkter</i> KOM(2014) 15, 21 Materialet er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet i samarbejde med Finansministeriet	Side 15
	5.	Ex-ante koordinering af økonomiske reformer - <i>Udveksling af synspunkter</i> KOM-dokument foreligger ikke Materialet er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet	-

Dagsordenspunkt 2: Den fælles bankafviklingsmekanisme (SRM)

KOM(2013)520

Resumé

Kommissionen fremsatte 10. juli 2013 forslag til forordning om en fælles afviklingsmekanisme for nødlidende eller potentielt nødlidende kreditinstitutter (Single Resolution Mechanism - SRM). Formålet med forslaget er at sikre en effektiv og ensartet krisehåndtering af sådanne institutter uafhængigt af den enkelte medlemsstat inden for det styrkede banksamarbejde. Forslaget ligger således i forlængelse af det fælles banktilsyn (Single Supervisory Mechanism – SSM) som blev endeligt vedtaget på ECOFIN 15. oktober 2013.

Forslaget om den fælles afviklingsmekanisme indebærer etablering af en fælles Afviklingsinstans, som sammen med Kommissionen og nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende lande skal forberede, beslutte og udføre krisehåndteringsopgaver vedr. kreditinstitutter i de deltagende lande. Forslaget indebærer desuden etablering af en fælles afviklingsfond finansieret af kreditinstitutterne i de deltagende lande, som skal kunne bidrage til finansieringen af krisehåndtering under nærmere betingelser. Der er lagt op til, at alle lande, der deltager i det fælles tilsyn, automatisk også deltager i den fælles afviklingsmekanisme.

På ECOFIN d. 10. og 18. december 2013 var der enighed om et rådskompromis om forordningen om den fælles afviklingsmekanisme, som nu forhandles med Europa-Parlamentet med henblik på en endelig aftale inden EP-valget i maj 2014. Samtidig var der enighed om at igangsætte forhandlingerne om en mellemstatslig aftale om en fælles sektorfinansieret afviklingsfond (som således ikke indgår i rådskompromiset om forordningen) med henblik på enighed inden 1. marts.

Der forventes på det kommende ECOFIN-møde lagt op til enighed om et endeligt kompromis med Europa-Parlamentet om SRM-forordningen.

Nedenstående giver et prioriteret uddrag af sagen baseret på Kommissionens oprindelige forslag, Rådets kompromis besluttet på ECOFIN d. 10. og 18. december 2013 og de forslag og overvejelser, som formandskabet på nuværende tidspunkt har fremlagt efter drøftelserne på ECOFIN den 18. februar.

Baggrund

Der har siden sommeren 2012 været arbejdet med etableringen af et styrket banksamarbejde i EU, bl.a. for at styrke finansiell stabilitet og bryde den negative spiral, der har gjort sig gældende særligt i euroområdet, hvor skrøbelige banksystemer i et land påvirker og påvirkes af svage offentlige finanser i det pågældende land.

Efter den endelige, formelle vedtagelse af det fælles tilsyn (SSM) på ECOFIN d. 15. oktober 2013 og opnåelse af rådskompromis om den fælles afviklingsmekanisme (SRM) på ECOFIN 10. og 18. december 2013, udestår nu færdiggørelse af forhandlingerne med Europa-Parlamentet om den fælles afviklingsmekanisme. Der er desuden i løbet af 2013 og starten af 2014 opnået endelig enighed mellem Rådet og Europa-Parlamentet om kapitalkravsdirektivet og -forordningen (Capital Requirement Regulation og Capital Requirements Directive – CRR/CRD-IV), direktivet om genopretning og afvikling af nødlidende kreditinstitutter (Banking Recovery and Resolution Directive – BRRD) samt revision af indskydergarantidirektivet (Deposit Guarantee Schemes – DGS). Disse regelsæt omfatter alle EU-lande, men er samtidig et vigtigt grundlag for det styrkede banksamarbejde.

Kommissionens forslag til forordning om fælles afviklingsmekanisme (SRM) blev fremsat 10. juli 2013. Forslaget indebærer etablering af en fælles Afviklingsinstans, som sammen med Kommissionen og nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende lande skal forberede, beslutte og udføre krisehåndteringsopgaver vedr. kreditinstitutter i de deltagende lande. Forslaget indebærer desuden etablering af en fælles afviklingsfond finansieret af kreditinstitutterne i de deltagende lande, som skal kunne bidrage til finansieringen af krisehåndtering under nærmere betingelser. Ifølge ECOFIN's kompromis vil den nærmere indretning af den fælles fond blive fastsat i en mellemstatslig aftale, som forhandles parallelt med trialogen.

Forslaget om den fælles afviklingsmekanisme bygger på og integrerer EU28-reglerne for national krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter i direktivet om krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter (BRRD), der blev opnået enighed om mellem Rådet og Europa-Parlamentet i december 2013. SRM vil blive tilrettet til den endelige tekst om BRRD som led i trialogen om SRM-forordningen.

Indhold

Den fælles afviklingsmekanisme (SRM) vil omfatte alle lande, der deltager i det fælles tilsyn (SSM), dvs. alle eurolande samt de ikke-euro-medlemslande, der måtte vælge at deltage i det styrkede banksamarbejde. Det vil ikke være muligt at deltage i SRM uden at deltage i SSM og omvendt.

SRM omfatter alle kreditinstitutter (pengeinstitutter og realkreditinstitutter) i de deltagende medlemslande. Herudover gælder reglerne også for kreditinstitutters moderselskaber, der er etableret i et af de deltagende medlemslande, herunder finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, hvis de er underlagt konsolideret tilsyn af ECB. Endvidere gælder reglerne også for fondsmæglerselskaber mv., hvor ECB fører det konsoliderede tilsyn med moderselskabet til fondsmæglerselskabet.

SRM-forslaget skal bygge på og integrere EU28-reglerne for national krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter i direktivet om genopretning og afvikling af nødlidende kreditinstitutter (BRRD), der blev opnået enighed om mellem Rådet og Europa-Parlamentet i december 2013, og som vil skulle implementeres af alle EU-lande.¹ Da BRRD ikke var færdigforhandlet på tidspunktet for fremsættelsen af SRM-forslaget, har Kommissionen generelt indarbejdet Rådets generelle indstilling i SRM-forslaget de steder, hvor der er behov for at medtage tekst direkte i SRM-forordningen, som ellers er indeholdt i BRRD. De relevante bestemmelser er undervejs i forhandlingerne løbende blevet ensrettet med tekst fra BRRD, og en endelig ensretning ventes at finde sted som led i trialogforhandlingerne om SRM. Dette skal sikre en harmoniseret løsning, hvor afviklingsreglerne inden for og uden for det styrkede banksamarbejde tilstræbes at være de samme.

Reglerne fra BRRD vil således også finde anvendelse, ved håndteringen nødlidende grænseoverskridende koncerner, der er etableret i både medlemsstater inden for og uden for det styrkede banksamarbejde. Dette vil skulle ske i samarbejde mellem den fælles Afviklingsinstans og de nationale afviklingsmyndigheder i de relevante ikke-deltagende lande.

Den grundlæggende opbygning og opgaver

SRM vil bestå af Kommissionen, en fælles afviklingsinstans (Afviklingsinstansen – på engelsk "Resolution Board"), en fælles afviklingsfond (Afviklingsfonden) og de nationale afviklingsmyndigheder. Det er generelt Afviklingsinstansen, der er tildelt de konkrete beføjelser i forslaget.

¹ Der henvises til samlenotater oversendt til Folketinget for gennemgang af indholdet af BRRD, herunder navnlig samlenotat oversendt forud for ECOFIN 10. december 2013.

Når det gælder konkrete krisehåndteringsbeslutninger vil der dog være en særlig arbejdsdeling. Ifølge Kommissionens forslag skal Kommissionen træffe konkrete krisehåndteringsbeslutninger enten på grundlag af Afviklingsinstansens forslag, eller på eget initiativ. Rådets kompromisforslag lægger i stedet op til en anden rollefordeling, hvor Afviklingsinstansen træffer krisehåndteringsbeslutningerne, men hvor Rådet har en frist på 24 timer til at gøre indsigelser baseret på et forslag hertil fra Kommissionen. Afviklingsinstansen vil i givet fald herefter skulle ændre sin foreslåede krisehåndteringsbeslutning. Både Kommissionens og Rådets kompromisforslag indebærer, at de nationale afviklingsmyndigheder herefter står for selve udførelsen af krisehåndteringsbeslutningen under overvågning af Afviklingsinstansen, hvilket støttes af Europa-Parlamentet.

Kommissionens forslag indebærer, at Afviklingsinstansen har ansvaret for at krisehåndtere alle kreditinstitutter i de deltagende lande. Rådets kompromis lægger imidlertid op til en arbejdsdeling mellem centralt og nationalt niveau. Rådets kompromis indebærer således, at Afviklingsinstansen som udgangspunkt kun er ansvarlig for håndtering af de største og de grænseoverskridende institutter, mens de øvrige institutter vil være under de nationale afviklingsmyndigheders ansvar.

På baggrund af Europa-Parlamentets indvendinger over for Rådets rolle i beslutningstagningen og over for arbejdsdelingen mellem centralt og nationalt niveau overvejer formandskabet muligheden for at afgrænse Rådets rolle og at sætte nærmere rammer for de nationale afviklingsmyndigheders håndtering af de mindste og ikke-grænseoverskridende institutter.

Afviklingsinstansen

Afviklingsinstansen etableres som et EU-agentur². Der lægges op til, at Afviklingsinstansen får godt 300 ansatte og placeres i Bruxelles.

I Kommissionens forslag vil Afviklingsinstansens besluttende organ skulle bestå af i) en administrerende direktør, ii) en vicedirektør, iii) et medlem udpeget af Kommissionen, iv) et medlem udpeget af ECB, og v) et medlem udpeget af hver af de deltagende medlemsstater, som repræsenterer den nationale afviklingsmyndighed. I Rådets kompromis erstattes i)-iv) af én administrerende direktør og fire øvrige faste medlemmer, mens Kommissionen og ECB alene er observatører. Europa-Parlamentet har derudover foreslået en observatørstatus til EU28-bankmyndigheden EBA.

Den administrerende direktør og de fire faste medlemmer udpeges efter forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet. Disse medlemmer kan som udgangspunkt maksimalt besætte posten i 5 år.

Afviklingsinstansen skal ifølge rådskompromiset træffe beslutninger i to forskellige mødeformationer; hhv. plenarmøder og eksekutivmøder:

- På plenarmøderne træffer Afviklingsinstansen beslutninger af generel karakter, fx regler om interessekonflikter, årsrapport og håndtering af ansættelsesforhold. Plenarmøderne består af alle medlemmer nævnt ovenfor. Beslutningerne træffes generelt med simpelt flertal. Medlemmerne har hver én stemme, og der stemmes generelt med simpelt flertal.
- På eksekutivmøderne træffes primært beslutninger vedrørende specifikke institutter eller koncerner, som fx konkrete krisehåndteringsbeslutninger eller vedtagelse af afviklingsplaner mv. Eksekutivmøderne består af de fem faste medlemmer nævnt ovenfor samt medlemmerne fra afviklingsmyndighederne i de lande, som er relevante for det pågældende institut (hjemlande og værtslande). Hvis der ikke kan opnås konsensus om den konkrete beslutning blandt

² Dette svarer til fx den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), som er et samarbejdsorgan for de nationale banktilsyn i EU28, som ligeledes er et EU-agentur.

alle medlemmerne af eksekutivformatet, vil formanden og de fire faste medlemmer på egen hånd kunne træffe beslutninger ved almindeligt flertal.

Ifølge Rådskompromiset skal plenarforsamlingen godkende eksekutivformatets konkrete krisehåndteringsbeslutninger, i tilfælde hvor disse indebærer brug af mere end 20 pct. af den fælles Afviklingsfonds indbetalte midler til brug for likviditetsstøtte eller indebærer brug af mere end 10 pct. af den fælles fonds indbetalte midler til brug for andre former for støtte. Endvidere skal alle krisehåndteringsbeslutninger godkendes i plenarformatet, når den samlede brug af fondens midler indenfor et kalenderår overstiger 5 mia. euro. Når plenarformatet i disse tilfælde skal godkende eksekutivformatets konkrete krisehåndteringsbeslutninger træffes beslutninger med 2/3 flertal af medlemmerne af plenarformatet, som samtidig skal repræsentere mindst 50 pct. af de indbetalte midler i fonden (i modsætning til den generelle regel om simplet flertal).

Europa-Parlamentet ønsker at begrænse plenarformatets muligheder for at afvise eksekutivformatets krisehåndteringsbeslutninger, og formandskabet overvejer på den baggrund at hæve beløbsgrænserne og/eller at sænke flertalskravene (evt. ved at droppe 50-pct.-kravet).

Igangsættelse af krisehåndtering

Oplæg til krisehåndtering vil som hovedregel blive igangsat på foranledning af ECB i dennes egenskab af fælles tilsynsmyndighed. ECB notificerer i disse tilfælde Afviklingsinstansen og Kommissionen, som derefter vurderer, om betingelserne for krisehåndtering er til stede.

Betingelserne for krisehåndtering er bl.a., om det er i den offentlige interesse at krisehåndtere instituttet, og der ikke kan findes en privat løsning. Afviklingsinstansen fremlægger på den baggrund et evt. forslag om at iværksætte en krisehåndtering af kreditinstituttet og hvilke krisehåndteringsværktøjer der kan bruges, herunder evt. brug af Afviklingsfonden. Dette forslag vil blive vedtaget i den foreslåede form medmindre Kommissionen eller Rådet gør indsigelser, afhængigt af det endelige kompromis om rollefordelingen jf. ovenfor. Før der træffes en krisehåndteringsbeslutning eller en beslutning om at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter eller seniorgæld (bail-in) som led heri, skal Afviklingsinstansen sikre sig, at der foretages en uafhængig værdisættelse af instituttets aktiver og passiver.

Hvis ikke der anbefales en krisehåndtering af instituttet, vil instituttet i stedet blive håndteret under de nationale insolvensregler.

Hvis der træffes en krisehåndteringsbeslutning, rettes denne til de relevante nationale afviklingsmyndigheder, som står for den konkrete gennemførelse af krisehåndteringen på nationalt plan.

Afviklingsinstansen overvåger krisehåndteringen, herunder de nationale afviklingsmyndigheders gennemførelse, og har ret til direkte at udbede sig informationer ved de berørte institutter både før og efter krisehåndtering, herunder gennem inspektioner på stedet. Hvis de nationale afviklingsmyndigheder ikke udfører beslutningerne fra Afviklingsinstansen, kan Afviklingsinstansen direkte (dvs. uden om de nationale afviklingsmyndigheder) påbyde enkelte institutter under krisehåndtering at udføre konkrete tiltag.

Sanktioner

Rådets kompromis indebærer, at Afviklingsinstansen kan pålægge institutter i de deltagende lande administrative bøder ved en række forskellige overtrædelser: manglende indsendelse af information fra institutter, fra medarbejdere eller fra tredjeparter, der er outsourcet opgaver til, manglende efterlevelse af instruktion om on-site inspektion fra Afviklingsinstansen, manglende indbetaling af ex ante eller ex post bidrag til Afviklingsfonden og manglende efterlevelse af krav om nedskrivning eller konvertering af

kapitalgrundlag og passiver. Rådets kompromis fastsætter nærmere grænser for bødernes størrelse udtrykt i procent af institutternes nettorenteindtægter mv.

For øvrige overtrædelser af forordningen kan Afviklingsinstansen anbefale den nationale afviklingsmyndighed at træffe foranstaltninger med henblik på at sikre, at der idømmes passende sanktioner i overensstemmelse med BRRD. Det fremgår af BRRD, at medlemsstaterne har valgfrihed med hensyn til anvendelse af administrative sanktioner og strafferetlige sanktioner.

Pålagte bøder skal offentliggøres med oplysninger om overtrædelsens art. Herudover skal identiteten offentliggøres på de relevante parter, som er ansvarlige for overtrædelsen med mindre offentliggørelsen vil medføre alvorlig skade for de involverede parter.

Der er endvidere mulighed for, at Afviklingsinstansen kan pålægge institutter i de deltagende lande daglige tvangsbøder fx ved manglende indsendelse af information og nægtelse af adgang til at udføre inspektioner mv.

Afviklingsfonden

Der oprettes med forslaget en fælles Afviklingsfond, som vil være under Afviklingsinstansens kontrol. Den nærmere indretning af fonden fastlægges dog i medfør af Rådets kompromis i den mellemstatslige aftale som forhandles parallelt med dialogen om SRM-forordningen. Den mellemstatslige aftale etablerer et system af nationale afdelinger i den fælles fond, og et regelsæt for, hvorledes der skal trækkes på de enkelte nationale afdelinger og i hvilken rækkefølge, i tilfælde, hvor krisehåndteringsbeslutninger for konkrete institutter i de enkelte deltagerlande indebærer træk på den fælles fond. Den mellemstatslige aftale indebærer en gradvis mere og mere fælles ("mutualiseret") finansiering af krisehåndteringsomkostninger på tværs af de nationale afdelinger i den fælles fond i løbet af en 10-årig overgangsperiode.

Den fælles Afviklingsfond vil for de deltagende lande træde i stedet for de nationale krisehåndteringsfonde, som alle medlemslande hver især er pålagt at etablere som led i BRRD. Kravene til indretningen af Afviklingsfonden fastsat i SRM-forordningen (anvendelse, finansiering mv.) svarer således generelt til kravene til indretningen af de nationale krisehåndteringsfonde.

Afviklingsfonden vil kunne yde kortsigtet finansiering til et institut under krisehåndtering, stille garantier til mulige købere af instituttet, opkøbe aktiver fra et institut under krisehåndtering mv. Afviklingsfonden kan ikke i normale tilfælde bruges til at absorbere tab fra et institut eller til en rekapitalisering, jf. dog afsnit om finansiering af krisehåndtering nedenfor.

Det fremgår af SRM-forordningen, at Afviklingsfonden opbygges af bidrag fra kreditinstitutterne i de deltagende lande. Bidrag opkræves som minimum årligt forholdsmæssigt ud fra institutternes balance fratrukket basiskapital og indlån dækket af indskydergarantifonde samt en bidragskomponent differentieret ud fra den samme risikobaserede tilgang som i BRRD (ifølge BRRD skal rammerne for landenes differentiering af deres institutters bidrag til de nationale fonde nærmere fastsættes af Kommissionen gennem en delegeret retsakt).

Inden for disse rammer skal de præcise regler for beregning af institutternes bidrag inden for det styrkede banksamarbejde ifølge Rådets kompromis yderligere præciseres gennem en implementerende retsakt fra Rådet på basis af et forslag fra Kommissionen. Det forventes, at Europa-Parlamentet vil ønske dette ændret enten ved at præcisere fastsættelsen af bidragene yderligere i selve SRM-forordningen eller ved at overlade fastsættelsen til Kommissionen gennem en delegeret retsakt.

Afviklingsfondens målniveaufastsættes ifølge SRM-forordningen til 0,8 pct. af de dækkede indskud i de deltagende medlemsstaters kreditinstitutter (estimeret til ca. 44 mia. euro ud fra ultimo 2011 data, hvis der alene tages udgangspunkt i eurolandene). Det forventes dog, at målniveauet for Afviklingsfondens som led i trialogen vil blive ændret til 1,0 pct. af de dækkede indskud, svarende til det aftalte målniveau for de nationale krisehåndteringsfonde i regi af BRRD, som er vedtaget efterfølgende. Dette ud fra hensynet til ensartede vilkår inden for og udenfor det styrkede banksamarbejde.

Målniveauet i Afviklingsfondens skal ifølge SRM-forordningen opbygges i løbet af 10 år, men opbygningsperioden skal dog forlænges med op til 4 år, hvis der har været samlede udbetalinger fra fonden svarende til 0,5 pct. af de dækkede indskud. Efter indfasningen skal der løbende opkræves ex ante indbetalinger, hvis nødvendigt for at opretholde Afviklingsfondens målniveau. Hvis Afviklingsfondens midler udgør under halvdelen af målniveauet, skal de årlige opkrævninger være mindst 0,2 pct. af de dækkede indskud.

Herudover er der ifølge SRM-forordningen mulighed for at opkræve ekstraordinære bidrag (ex post), såfremt fonden ikke har haft tilstrækkelige midler til at dække en krisehåndtering. Det bemærkes, at også den mellemstatslige aftale ventes at indeholde bestemmelser vedr. genopfyldning af Afviklingsfondens efter træk som følge af krisehåndtering, dog primært i forhold til fordelingen af sådanne ex post-bidrag på de deltagende landes banksektorer til brug for genopfyldning af de nationale afdelinger i den fælles fond.

Afviklingsfondens kan ifølge SRM-forordningen også låne fra markedet, hvis der ikke er tilstrækkelige midler i fonden, og vil skulle opkræve bidrag fra de omfattede institutter til at dække dette lån, inden lånet fra det private marked udløber. Der lægges imidlertid ikke op til, at sådanne lån fra fonden kan ske på baggrund af garantier fra de deltagende lande.

Afviklingsinstansen kan herudover vælge at stille en forespørgsel til andre nationale afviklingsfonde (dvs. nationale afviklingsfonde i lande uden for det styrkede banksamarbejde) om at låne midler fra disse fonde, hvis ovenstående muligheder ikke dækker Afviklingsfondens behov. Tilsvarende kan Afviklingsinstansen beslutte at låne midler til nationale afviklingsfonde i lande uden for det styrkede banksamarbejde.

Afviklingsfondens midler kan investeres i statsobligationer eller andre aktiver med høj kreditkvalitet og høj likviditet. Afkastet på investeringerne tilfalder Afviklingsfondens.

Deltagende lande, som allerede inden etableringen af SRM måtte have etableret lignende nationale fonde eller tilsvarende ordninger til de nævnte formål opkrævet fra institutterne, disponerer fortsat selv over sådanne nationale ordninger, men kan vælge at bruge dem til at kompensere deres institutter for disses bidrag til den fælles Afviklingsfond, således at institutterne ikke betaler dobbelt. Sådanne eksisterende nationale ordninger har derudover ikke nogen nærmere rolle i SRM-forslaget.

Finansiering af krisehåndtering

Der lægges, som i BRRD, størst mulig vægt på brug af bail-in ved krisehåndtering af kreditinstitutter, dvs. at nødlidende institutters aktionærer, ejere af ansvarlig kapital og usikrede kreditorer er først til at bære eventuelle tab og omkostninger ved krisehåndtering. Det sker ved nedskrivning eller udvanding af aktiekapitalen, og nedskrivning af anden ansvarlig kapital og usikrede kreditorers tilgodehavende eller konvertering heraf til aktiekapital i det nødlidende institut for at nedbringe ubalancen mellem værdien af instituttets aktiver og passiver og dermed genoprette instituttets solvens.

Der lægges op til, at reglerne om bail-in træder i kraft fra 2016, både i BRRD (ifølge det endelige kompromis) og i SRM-forslaget. Dog kan medlemslande ifølge BRRD vælge at implementere bail-in allerede fra 2015. Samme mulighed er ikke til stede i

SRM. Indtil 2016 vil de generelle statsstøttere regler gælde³. Her er det som udgangspunkt et krav, at der sker nedskrivning/konvertering af aktionærer og ansvarlig kapital (men ikke øvrige usikrede kreditorer) før Kommissionen kan godkende brug af statsstøtte til nødlidende banker.

Afviklingsfonden vil kun direkte kunne dække tab i instituttet (dvs. indskyde kapital) i ekstraordinære situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til at videreføre instituttets kritiske funktioner o.l. I disse ekstraordinære situationer er det endvidere et krav, at det nødlidende instituts kreditorer først har bidraget til krisehåndteringen med beløb svarende til mindst 8 pct. af instituttets passiver⁴ (inklusive egenkapital og anden ansvarlig kapital). Dette opgjort efter der indledningsvist er gennemført eventuelle nedskrivninger mv. påbudt af tilsynsmyndigheden og efter en uafhængig og konservativ værdiansættelse.

Bidraget fra Afviklingsfonden til krisehåndtering vil maksimalt kunne udgøre op til 5 pct. af passiverne i det nødlidende institut. Hvis de 5 pct. ikke er tilstrækkeligt til at finansiere krisehåndteringen, vil der kunne tilvejebringes yderligere finansiering fra "alternative finansieringskilder". Anvendelse af alternative finansieringskilder forudsætter imidlertid, at alle ikke-sikrede passiver i institutter, der ikke har fortrinsstilling, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud.⁵ Alternative finansieringskilder er ikke defineret nærmere, men det omfatter fx bidrag fra Afviklingsfonden eller bidrag fra en eventuel fælles offentlig backstop eller nationale midler.

Det endelige kompromis vedr. BRRD indebærer muligheden for, at de enkelte lande kan bruge såkaldte statslige stabiliseringsværktøjer (statsligt ejerskab og statslige kapitalindskud) til at håndtere nødlidende banker i systemiske kriser. Dette forudsætter dog ligeledes bail-in svarende til mindst 8 pct. af det pågældende instituts balance, ligesom Kommissionen på forhånd skal godkende brugen heraf. Det diskuteres fortsat, om sådanne statslige værktøjer også skal kunne bruges af lande i det styrkede banksamarbejde, herunder evt. beslutningsproces herfor.

Forslaget indebærer ikke i sig selv nogen form for fælles offentlig backstop i tilfælde af, at Afviklingsfondens midler skulle være utilstrækkelige. Der drøftes parallelt med forhandlingerne om SRM-forslaget og den mellemstatslige aftale forskellige muligheder for sådanne fælles backstop, inkl. spørgsmålet om ikke-eurolandenes mulighed for at deltage i en evt. fælles backstop på lige vilkår med eurolandene.

Det fremgår eksplicit af SRM-forslaget, at Kommissionens eller Afviklingsinstansens krisehåndteringsbeslutninger ikke kan pålægge medlemsstaterne at yde ekstraordinær offentlig støtte.

Sammenhæng til BRRD

SRM-forslaget anvender, jf. ovenfor, som hovedregel de materielle regler, der er indeholdt i BRRD.

Forslaget indeholder således, parallelt til BRRD, krav om, at krisehåndtering sker under hensyntagen til en række generelle principper, herunder bl.a.:

- (i) at aktionærerne er de første til at tage tab,
- (ii) at kreditorerne tager tab efter aktionærerne,

³ Kommissionen har offentliggjort en revision af statsstøtte-reglerne for finansielle virksomheder der trådte i kraft den 1. august 2013.

⁴ SRM-forslaget indeholder ikke det alternativ, som findes i Rådets kompromis vedr. BRRD, hvor det under visse betingelser vil være tilstrækkeligt at nedskrive passiver svarende til 20 pct. af de risikovægtede aktiver, for at få adgang til muligheden for at rekapitalisere instituttet med midler fra fonden. Betingelserne omfatter bl.a. kravet om, at den nationale krisehåndteringsfond som minimum skal udgøre 3 pct. af de dækkede indskud mod normalt (forventeligt) 1 pct.

⁵ Alle indskud under 100.000 euro samt indskud over 100.000 euro for fysiske personer og små og mellemstore virksomheder er ifølge rådskompromiset om krisehåndteringsdirektivet omfattet af fortrinsstilling og skal således ikke være nedskrevet før anvendelse af alternative finansieringskilder.

- (iii) at ledelsen som hovedregel skiftes ud,
- (iv) at kreditorer inden for samme klasse behandles lige,
- (v) at ingen kreditor lider et større tab ved krisehåndteringen, end vedkommende ville have gjort, hvis instituttet var blevet behandlet efter de normale insolvensregler.

Der opstilles ligeledes tre betingelser for, at der kan igangsættes en krisehåndtering, hvilket harmonerer med betingelserne i BRRD. Disse kriterier er:

- (i) Afviklingsinstansen vurderer, at instituttet er nødlidende eller forventeligt vil blive det (potentielt nødlidende),
- (ii) der er ikke udsigt til, at private eller tilsynsmæssige initiativer (inkl. tidlig indgriben eller nedskrivning af kapital) kan forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidsfrist, og
- (iii) krisehåndteringen er nødvendig ud fra hensynet til den offentlige interesse.

Forslaget indeholder herudover fire krisehåndteringsværktøjer som i BRRD, som Kommission kan anvende når rammerne for en konkret krisehåndtering skal sættes. De fire værktøjer er:

- (i) Frasalg: Giver Afviklingsinstansen muligheden for at sælge hele eller dele af et institut på markedsvilkår uden aktionærernes/ejernes samtykke;
- (ii) Etablering af et overgangsinstitut ("Bridge institution"): Giver Afviklingsinstansen mulighed for at sælge hele eller dele af et instituts aktiver, rettigheder og forpligtelser til et overgangsinstitut, som senere skal videresælges som led i en ordnet krisehåndtering;
- (iii) Udskilning af aktiver ("Asset separation"): Giver Afviklingsinstansen mulighed for at frasælge primært værdiforringede aktiver fra enten det nødlidende institut eller overgangsinstituttet til et offentligt ejet/kontrolleret selskab med henblik på afvikling af disse aktiver;
- (iv) Gældsnedskrivning og/eller -konvertering ("Bail-in"): Giver Afviklingsinstansen mulighed for;
  - a. at rekapitalisere et institut, så det igen opfylder kapitalkravene, ved at nedskrive instituttets forpligtigelser (gæld) til kreditorer eller at konvertere gælden til egentlig kernekapital. Herved undgås det, at det pågældende institut skal afvikles (såkaldt open-bank bail-in);
  - b. at konvertere instituttets gæld til egentlig kernekapital eller at reducere hovedstolen på den samlede gæld som led i overdragelsen af aktiver og passiver fra et nødlidende institut til et overgangsinstitut, således at overgangsinstituttet kun overtager gæld svarende til den reelle (forringede) værdi af de overtagne aktiver (såkaldt closed-bank bail-in);
  - c. at anvende ovenstående instrumenter som led i frasalg eller udskilning af aktiver fra et nødlidende institut.

En række forskellige kompetencer, som i BRRD er tillagt de nationale afviklingsmyndigheder, er i SRM-forslaget tillagt Afviklingsinstansen (eller evt. uddelegeret til de nationale afviklingsmyndigheder inden for rammerne af en evt. arbejdsdeling mellem centralt og nationalt niveau). Det gælder kompetencen til at træffe beslutninger om krisehåndtering (genopretning eller afvikling), jf. ovenfor, til at udarbejde krisehåndteringsplaner for deltagende institutter og koncerner og til at foretage en vurdering af institutternes og koncernernes afviklingsmuligheder. Afviklingsinstansen vil i den forbindelse også kunne stille krav til de nationale afviklingsmyndigheder om at træffe relevante foranstaltninger til at fjerne hindringer for krisehåndteringen, og at kræve

ændringer direkte i institutters eller koncerners opbygning og organisering for at fjerne praktiske hindringer for anvendelsen af krisehåndteringsværktøjer og sikre, at de pågældende enheder kan afvikles.

Det vil også være Afviklingsinstansen, og ikke de nationale afviklingsmyndigheder, der fastlægger kravet til, hvor mange nedskrivningsparate passiver et institut skal have (minimum requirement of eligible liabilities - MREL), men grundlæggende ud fra de samme regler som i BRRD. Formålet med MREL er at sikre, at det enkelte institut altid har tilstrækkelig tabsabsorberingsevne i form af et minimumsniveau af kapital og gæld, der kan anvendes til konvertering eller nedskrivning (dvs. kapital og gæld der kan anvendes til bail-in). Rådets kompromis vedr. BRRD indebærer, at udelukkende gæld med en tilbageværende løbetid på minimum et år samt passiver, der ikke stammer fra derivater eller indskud med præferencestilling, kan medregnes i minimumsbeløbet. Afviklingsinstansen vil (ligesom de nationale afviklingsmyndigheder inden for rammerne af BRRD) skulle fastsætte størrelsen af dette krav fra institut til institut ud fra en række nærmere kriterier, herunder instituttets forretningsmodel, risikoprofil og størrelse.

Samspil med statsstøttere reglerne

Kommissionen vil fortsat varetage statsstøttere reglerne og sikre, at betingelserne for disse er opfyldt i henhold til Traktaten. Når Kommissionen og Afviklingsinstansen notificeres om en potentielt forestående krisehåndtering, vil statsstøtteprocedurerne blive iværksat parallelt med krisehåndteringsprocedurerne. Kommissionens endelige beslutning om krisehåndtering af et kreditinstitut vil afvente statsstøtteprocedurerne. Det svarer til procedurerne vedr. Kommissionens vurdering af national statsstøtte.

Det fremgår eksplicit af forslaget, at selvom evt. brug af den fælles Afviklingsfond ikke formelt udgør statsstøtte i traktatens forstand, vil Kommissionen alligevel anvende statsstøttere reglerne analogt, dvs. som om de var gældende, i situationer hvor der gøres brug af Afviklingsfonden. Brug af Afviklingsfonden vil således skulle godkendes af Kommissionen og leve op til samme betingelser, som hvis der var tale om brug af en national krisehåndteringsfond, som formelt udgør statsstøtte.

I Rådets kompromis er indført yderligere konkrete operationelle bestemmelser om, hvordan dette sikres i praksis ved mere specifikt at fastlægge de konkrete procedurer, som vil skulle følges vedr. statsstøttevurderingen. Der er desuden overordnede bestemmelser om, hvorledes man kan mindske evt. interessekonflikter internt i Kommissionen, i det omfang Kommissionen skal medvirke i de konkrete afviklingsbeslutninger og samtidig godkende brug af Afviklingsfonden ift. statsstøttere reglerne, idet hensynene ikke nødvendigvis vil være de samme i de to typer beslutninger.

Demokratisk kontrol

Afviklingsinstansen vil være ansvarlig over for Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet og skal hvert år sende en rapport til disse samt Den Europæiske Revisionsret om udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver. Afviklingsinstansens direktør skal offentligt præsentere denne rapport for Rådet og Europa-Parlamentet. Direktøren skal ligeledes efter anmodning foretræde for det relevante udvalg i Europa-Parlamentet eller for Rådet. Europa-Parlamentet og Rådet kan stille spørgsmål til Afviklingsinstansen, som skal besvares enten mundtligt eller skriftligt. Endvidere er der regler for, hvordan der kan føres fortrolige møder med udvalgsformænd mv. fra Europa-Parlamentet.

Afviklingsinstansen skal endvidere sende sin årlige rapport til de nationale parlamenter i de deltagende lande, og skal svare skriftligt eller mundtlig på de enkelte nationale parlameters evt. synspunkter og spørgsmål til rapporten. Nationale parlamenter kan ligeledes stille spørgsmål til Afviklingsinstansen og bede direktøren for Afviklingsin-

stansen til at foretræde i nationale parlamenter sammen med direktøren for den nationale afviklingsmyndighed.

De nationale afviklingsmyndigheder vil fortsat være ansvarlige over for deres respektive nationale parlamenter for de opgaver de selv er pålagt, herunder fx opgaver i relation til de mindste og ikke-grænseoverskridende institutter.

Hjemmelsgrundlag

Traktatgrundlaget for forslaget er artikel 114 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) vedr. det indre marked. Europa-Parlamentet er i henhold til denne hjemmel medlovgiver på forslaget. Forslaget er fremsat som en forordning og gælder således umiddelbart i national ret.

Det bemærkes, at den mellemstatslige aftale om den fælles Afviklingsfond i sagens natur ikke kan knyttes til et konkret hjemmelsgrundlag i EU-traktaterne.

Nærhedsprincippet

Kommissionen fremhæver, at en fælleseuropæisk krisehåndtering af nødlidende kreditinstitutter vil sikre en effektiv og koordineret krisehåndtering på tværs af de deltagende medlemslande. Dette vil iflg. Kommissionen minimere negative effekter på den finansielle stabilitet samt begrænse behovet for offentlig finansiel støtte. Samtidig vil SRM sikre ensartede vilkår for kreditinstitutter på tværs af medlemslande. Kommissionen nævner endvidere, at man ved at oprette en central afviklingsmyndighed kan opnå et højere ekspertise- og erfaringsniveau og således foretage mere systematiske og effektive afviklinger for de deltagende lande, end de nationale afviklingsmyndigheder ville kunne hver for sig.

En fælles Afviklingsfond vil iflg. Kommissionen endvidere kunne optimere anvendelsen af de midler, der modtages fra kreditinstitutterne, og herved beskytte de offentlige finanser bedre end ved separate nationale fonde.

Regeringens foreløbige vurdering er, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentets synspunkter adskiller sig især fra Rådets kompromis mht. beslutningsprocedurerne og Rådets rolle i konkrete krisehåndteringsbeslutninger samt vedr. arbejdsdelingen mellem nationalt og centralt niveau, som er indeholdt i Rådets kompromis, jf. ovenfor.

Europa-Parlamentet er repræsenteret som observatører i forhandlingerne om den mellemstatslige aftale. Formanden for Europa-Parlamentets udvalg for økonomiske og monetære anliggender (ECON) har sammen med ordførerne på sagen sendt et brev til det græske EU-formandskab, som kritiserer Rådets beslutning om at løfte spørgsmålet om den fælles afviklingsfond ud af SRM-forordningen og over i den mellemstatslige aftale. Desuden har Europa-Parlamentets formand skrevet breve til hhv. Kommissions formand og den græske premierminister med en tilsvarende kritik.

Gældende dansk ret og forslagets konsekvenser herfor

De elementer af SRM-forslaget, der er reguleret i dansk ret, følger af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet og lov om garantifond for indskydere og investorer. De nuværende regler om afvikling af realkreditinstitutter er reguleret i lov om realkreditlån og realkreditobligationer mv.

Der henvises til grund- og nærhedsnotatet om sagen, som er oversendt til Folketingets Europaudvalg 11. september 2013, for en redegørelse for de gældende regler i Danmark vedr. afvikling af banker efter bankpakke 3 og 4, og de særlige regler for afvikling af realkreditinstitutter i Danmark.

Forordninger skal efter EU-retten ikke implementeres i national lovgivning, da de gælder umiddelbart i dansk ret. Hvis Danmark måtte beslutte at deltage i det styrkede banksamarbejde, og dermed deltage i SRM, vil dansk lovgivning formentlig skulle tilpasses på nogle områder (ud over de ændringer der vil følge af BRRD).

Det gælder bl.a. afviklingsmyndighedens beføjelser og arbejdsdeling med den fælles Afviklingsinstans samt eventuelle øvrige justeringer i lov om finansiel stabilitet og lov om realkreditlån og realkreditobligationer mv., hvor dette måtte være relevant.

Der henvises i øvrigt til tidligere oversendt grund- og nærhedsnotat af 27. september 2012 om BRRD for en beskrivelse af de lovændringer, BRRD forventes at medføre i Danmark.

Direkte statsfinansielle konsekvenser ved forslaget

Alle Afviklingsinstansens udgifter (herunder Afviklingsfondens udgifter) finansieres af sektoren, hvor de omkring 6.000 omfattede kreditinstitutter ud over bidrag til Afviklingsfonden vil blive opkrævet bidrag, der dækker administration mv. hos Afviklingsinstansen. Disse udgifter har således umiddelbart ingen statsfinansielle konsekvenser for Danmark, heller ikke hvis Danmark måtte vælge at deltage.

Kommissionen foreslår, at der i 2014 ansættes omkring 15 årsværk ifm. iværksættelsen af Afviklingsinstansen. Disse årsværk ansættes i Kommissionen. Herefter vil der fra 2015 blive behov for ca. 10 årlige årsværk til Kommissionen på permanent basis ifm. sagsbehandling af Kommissionens krisehåndteringsbeslutninger. Disse årsværk finansieres af EU-budgettet, hvorved der vil være tale om statsfinansielle konsekvenser, svarende til Danmarks andel af EU-budgettet, jf. sædvanlige fordelingsnøgler.

I det omfang Kommissionens krisehåndteringsbeslutninger giver anledning til erstatningsansvar vil sådanne omkostninger ifølge Kommissionens forslag skulle dækkes af EU-budgettet og i givet fald have statsfinansielle konsekvenser, ligeledes svarende til Danmarks andel af EU-budgettet, jf. sædvanlige fordelingsnøgler. Det ventes imidlertid fastlagt i den mellemstatslige aftale, at ikke-deltagende lande i sådanne tilfælde vil skulle kompenseres én-til-én af de deltagende lande for sådanne evt. omkostninger.

Det fremgår af forslaget, at Kommissionens eller Afviklingsinstansens beslutninger ikke kan pålægge medlemsstaterne (hverken deltagende eller ikke-deltagende lande) at yde "ekstraordinær" offentlig finansiel støtte.

Statsfinansielle konsekvenser af forslag om en fælles offentlig brofinansieringsmekanisme for deltagende lande vil blive afdækket, hvis et sådant forslag måtte blive stillet.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Kommissionen har ikke fremlagt en konsekvensanalyse af forslaget under henvisning til tidsnød og forslagets presserende natur. Derfor foreligger der for indeværende ikke noget formelt grundlag for at vurdere de samfundsøkonomiske konsekvenser af forslaget.

Forslaget forventes dog at have positive samfundsøkonomiske konsekvenser, i det omfang det sikrer en effektiv og ensartet krisehåndtering af nødlidende banker inden for det styrkede banksamarbejde og bidrager til at bryde den negative spiral mellem sva-

ge banker og svage offentlige finanser. Det må forventes at være til gavn for hele EU, herunder også de EU-lande, der måtte vælge ikke at deltage i det styrkede banksamarbejde.

Institutterne i de deltagende lande vil ifølge forslaget skulle bidrage til den fælles Afviklingsfond, hvilket imidlertid modsvares af, at de ikke længere vil skulle bidrage til en national krisehåndteringsfond, jf. forpligtelsen til at bidrage til sådanne nationale fonde som følge af BRRD. Idet der lægges op til at være tale om samme målniveauer og bidragsprincipper for den fælles Afviklingsfond i SRM som for de nationale krisehåndteringsfonde under BRRD, forventes SRM i udgangspunktet ikke i denne sammenhæng at være forbundet med ekstra omkostninger for de deltagende institutter. De præcise regler for beregning af institutternes bidrag i regi af SRM er dog fortsat til diskussion, og vil for de enkelte deltagende landes banksektorer kunne indebære afvigelser fra de bidrag, som de ville have skullet yde til den nationale fond.

Høring

Forordningsforslaget har været i høring i EU Specialudvalget for den finansielle sektor i august. Der henvises til grund- og nærhedsnotatet om sagen, som er oversendt til Folketingets Europaudvalg 11. september 2013, for en gennemgang af høringssvarene.

Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen blev forelagt Folketingets Europaudvalg mhp. forhandlingsmandat i forbindelse med ECOFIN 15. november 2013. Sagen har efterfølgende været forelagt udvalget til orientering i forbindelse med ECOFIN 10. december 2013 og 18. februar 2014. Grund- og nærhedsnotat om sagen er oversendt til Folketingets Europaudvalg 11. september 2013.

Holdning

Dansk holdning

Stillingtagen til eventuel dansk deltagelse i det styrkede banksamarbejde i EU vil finde sted, når der er tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de samlede rammer for det styrkede banksamarbejde, og når der er foretaget en grundig analyse af fordele og ulemper ved evt. dansk deltagelse.

Uanset eventuel dansk deltagelse vurderes det i dansk interesse, at der etableres en fælles afviklingsmekanisme for de lande, der deltager i det fælles tilsyn og at der sikres en sund og velfungerende indretning af SRM og de øvrige dele af det styrkede banksamarbejde i EU samt at bevare lige konkurrencevilkår i det indre marked. Der arbejdes i den forbindelse for, at et styrket samarbejde om tilsyn med og afvikling af kreditinstitutter ikke kompromitterer det indre marked. Der arbejdes desuden i forlængelse heraf for, at der i videst muligt omfang sikres konsistens mellem bestemmelserne i BRRD og SRM.

Under forhandlingerne om SSM blev der fra flere ikke-eurolande, herunder Danmark, lagt stor vægt på, at ikke-eurolande, som vælger at tilslutte sig SSM, kan deltage på ligeværdige vilkår ift. eurolande. Dette var særligt relevant i forhold til afstemningsreglerne i tilsynsrådet og relationen til ECB's styrelsesråd. I forslaget til SRM er der ikke i udgangspunktet en skelnen mellem eurolande og ikke-eurolande, idet der fx ikke i den fælles Afviklingsinstans besluttende organer sondres mellem repræsentanter for de nationale afviklingsmyndigheder ud fra om de er fra euro- eller ikke-eurolande. Regeringen finder, at det er centralt, at sådanne balancerede vilkår mellem eurolande og ikke-eurolande bevares.

Regeringen vil arbejde for, at der parallelt med forhandlingerne om SRM-forslaget skabes klarhed over en eventuel fælles offentlig brofinansieringsmekanisme, herunder

sikre, at der også på dette område er ligeværdige vilkår mellem euro- og ikke-eurolande. Der var enighed om disse principper på ECOFIN d. 10. og 18. december 2013, hvor ministrene vedtog en erklæring om spørgsmålet.

Derudover støtter regeringen, at der er sikret en passende balance mellem hensynet til effektiv beslutningstagning og hensynet til relevante nationale forhold i de konkrete krisehåndteringsbeslutninger. I den forbindelse lægges vægt på princippet om ét land én stemme i plenarforsamlingen, frem for alternativer med rådsstemmевægt o.l.

Danmark har siden indførelsen af Bankpakke 3 i 2010 generelt arbejdet for brugen af bail-in, herunder i forbindelse med forhandlingerne om BRRD. Regeringen vil derfor fortsat lægge vægt herpå i forhandlingerne om SRM. Regeringen kan støtte fremrykningen af bail-in fra 2018 til 2016 som aftalt i både BRRD og rådskompromiset om SRM, og vil kunne støtte evt. fremrykkelse af bail-in yderligere til 2015, hvis der måtte være flertal herfor.

Herudover vil regeringen lægge vægt på, at der i tilstrækkeligt omfang vil kunne tages hensyn til dansk realkredit i forbindelse med en krisehåndtering. Det gælder særligt Afviklingsmyndighedens mulighed for at fastsætte krav vedr. bail-in-relevante kapital- og gældsinstrumenter (det såkaldte MREL-krav). Både BRRD og SRM indebærer, at danske realkreditinstitutter ikke vil kunne pålægges et MREL-krav, hvilket skyldes disse institutters særlige forretningsmodel og det forhold, at de vil kunne håndteres gennem en gradvis afvikling i overensstemmelse med den eksisterende danske afviklingsmodel for realkreditinstitutter, hvis de mod forventning måtte blive nødlidende. Denne bestemmelse er ikke blevet problematiseret i dialogen.

I forhold til realkreditinstitutterne vil regeringen endvidere arbejde for, at bidrag fra realkreditinstitutterne til den fælles afviklingsfond står i passende forhold til institutternes risikoprofil.

For så vidt angår de foreslåede sanktionsbestemmelser støtter regeringen, at det vil være op til den fælles Afviklingsinstans at sanktionere overtrædelse af centrale dele af SRM-forordningen direkte overfor de enkelte deltagende institutter. Regeringen støtter endvidere, at Afviklingsinstansen for øvrige overtrædelser af forordningen kan anbefale den nationale afviklingsmyndighed at træffe foranstaltninger med henblik på at sikre, at der idømmes passende sanktioner i overensstemmelse med BRRD, ifølge hvilket medlemsstaterne har valgfrihed med hensyn til anvendelse af strafferetlige sanktioner.

Andre landes holdning

Der udestår endnu enighed om forslaget, idet en række lande er skeptiske over for at justere Rådets kompromis på de områder, som Europa-Parlamentet finder centrale.

Dagsordenspunkt 4: Forberedelse af Det Europæiske Råd (DER) den 20.-21. marts 2014 - økonomiske aspekter af EU's energi- og klimapolitik 2030

KOM(2014) 15, 21

Resumé

På ECOFIN den 11. marts 2013 ventes en drøftelse af økonomiske aspekter af Kommissionens meddelelse om en ramme for EU's klima- og energipolitikker i perioden 2020-2030, som input til DER den 20.-21. marts 2014.

Baggrund og indhold

EU's nuværende klima- og energipolitiske ramme udløber i 2020. Kommissionen præsenterede i marts 2013 en grønbog om en ramme for klima- og energipolitikkerne frem mod 2030. På DER i maj 2013 blev Kommissionens grønbog hilst velkommen, og det blev aftalt at drøfte konkrete forslag fra Kommissionen på DER i marts 2014.

Indhold

Kommissionens meddelelse om en ramme for klima- og energipolitikken i perioden 2020-2030 blev præsenteret den 22. januar 2014. Meddelelsen gør status over den hidtidige indsats for opfyldelse af EU's klima- og energipolitiske målsætninger for 2020 og opstiller følgende nye mål for EU's klima- og energipolitikker frem til 2030:

- Et bindende mål for reduktion af drivhusgasser på 40 pct. i 2030 ift. 1990 fordelt mellem sektorer omfattet af EU's kvotesystem og ikke-kvotesektorer.
- Et bindende, fælles EU-mål for vedvarende energi på 27 pct. af det endelige energiforbrug i 2030.
- Fokus på energieffektivisering efter evaluering af igangværende indsats, herunder evalueringen af energieffektivitetsdirektivet i juni 2014.

Kommissionens meddelelse indeholder ligeledes forslag til en ny proces for afrapportering og samarbejde om EU's klima- og energipolitikker, der blandt andet omfatter udarbejdelse af nationale planer for de enkelte medlemslande.

Meddelelsen vil blive drøftet i forskellige rådsformationer, herunder ECOFIN, med henblik på forberedelse af DER i marts. Kommissionen lægger op til, at der på DER den 20.-21. marts vedtages overordnede mål for EU's klima- og energipolitik, mens de konkrete forslag til lovgivning mv. præsenteres og vedtages efterfølgende.

ECOFIN's drøftelse ventes at fokusere på de økonomiske aspekter af Kommissionens meddelelse, idet EU's klima- og energipolitikker har en række makroøkonomiske konsekvenser, bl.a. ift. vækst og beskæftigelse, energipriser, virksomhedernes konkurrenceevne og de offentlige finanser. I ECOFIN ventes særlig fokus på behovet for at sikre omkostningseffektive klima- og energipolitikker både i EU og på nationalt plan og styrke indsatsen for at sikre konkurrencedygtige europæiske energimarkeder, herunder ved at gennemføre EU's indre marked for energi.

Hjemmelsgrundlag

Ikke relevant.

Nærhedsprincippet

Ikke relevant.

Europa-Parlamentets udtalelser

Udvalget for Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og Udvalget for Industri, Forskning og Energi har den 9. januar 2014 vedtaget en beslutning om EU's ramme for klima- og energipolitikerne frem mod 2030, som svar på Kommissionens grønne bog af 27. marts 2013. Beslutningen kalder på, at EU fastsætter følgende bindende mål for 2030: 1) mindst 40 pct. interne drivhusgasreduktioner i forhold til 1990. 2) 30 pct. vedvarende energi, som andel af det endelige energiforbrug og 3) 40 pct. forbedret energieffektivitet. Beslutningen blev vedtaget på Europa-Parlamentets plenarforsamling den 5. februar 2014.

Gældende dansk ret og forslagets konsekvenser herfor

Sagen har ikke betydning for gældende dansk ret.

Statsfinansielle konsekvenser

Sagen medfører ikke i sig selv statsfinansielle konsekvenser. Hvis der senere i EU bliver vedtaget konkret lovgivning for EU's klima- og energipolitikker for perioden 2020-2030, vil det få væsentlige statsfinansielle konsekvenser.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Sagen medfører ikke i sig selv samfundsøkonomiske konsekvenser. Hvis der senere i EU bliver vedtaget konkret lovgivning for EU's klima- og energipolitikker for perioden 2020-2030, vil det få væsentlige samfundsøkonomiske konsekvenser.

Høring

Ikke relevant.

Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

Holdning

Dansk holdning

Danmark hilser Kommissionens meddelelse velkommen og ser positivt på, at der arbejdes for at vedtage en ramme for klima- og energipolitikken for perioden frem til 2030.

Danmark arbejder for en ambitiøs grøn klima- og energipolitik i EU, der kan bidrage til at skabe økonomisk vækst og beskæftigelse i Europa og til bæredygtig og effektiv brug af ressourcer.

Konkret støtter Danmark – i lighed med en række andre lande - et bindende mål for reduktion af EU's interne drivhusgasudledning på mindst 40 pct. i 2030 ift. 1990. Danmark vil samtidig lægge vægt på, at der i udmøntningen af 2030-målene sikres bl.a. en acceptabel byrdefordeling mellem landene, der bl.a. tager højde for landenes samlede indsats, og mellem kvote- og ikke kvoteområdet, evt. ved ændret arkitektur. For så vidt angår andelen af vedvarende energi, vil Danmark arbejde for, at det bindende EU-mål hæves fra 27 pct. til 30 pct. i 2030.

Danmark lægger vægt på, at klima- og energipolitikken er så omkostningseffektiv som muligt, og at de store potentialer for fortsat energieffektivisering udnyttes. Danmark støtter arbejdet med at forbedre konkurrence og integration af de europæiske energimarkeder, herunder gennem en hurtig færdiggørelse af EU's indre energimarked.

Andre landes holdning

De øvrige medlemslandes konkrete holdninger til Kommissionens meddelelse, herunder de økonomiske aspekter, kendes endnu ikke.

Der forventes at være divergerende holdninger til målene for 2030. En række lande har meddelt Kommissionen, at de ønsker et drivhusgasreduktionsmål på mindst 40 pct. i 2030 ift. 1990, mens andre lande lægger vægt på, at EU bør afvente en international forpligtende klimaaf tale forud for fastsættelse af eventuelle mål. Flere lande ønsker mål for vedvarende energi, mens enkelte er modstandere af dette. Enkelte lande støtter, at der fastsættes mål for energieffektivitet. Eventuelle beslutninger om nye mål vil skulle træffes med konsensus på DER.

Der ventes generel enighed blandt medlemslandene om behovet for at sikre omkostningseffektive klima- og energipolitikker både i EU og på nationalt plan, og om behovet for at styrke indsatsen for at sikre konkurrencedygtige europæiske energimarkeder, herunder ved at gennemføre EU's indre marked for energi.